

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 5540/23
12.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Петковић, адвокат из Смедерева, ул. Омладинска бр. 2, против туженог Саобраћајног предузећа “Ласта” АД (МБ 07019734), са седиштем у Београду, Аутопут Београд – Ниш бр.4, ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву, судска јединица Ковин П1 30/21 од 22.5.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву, судска јединица Ковин П1 30/21 од 22.5.2023. године, у ставовима првом и другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, судска јединица Ковин П1 30/21 од 22.5.2023. године, ставом првим изреке усвојен је прецизиран тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу, за период од марта 2018. године закључно са јануаром 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђени износ трошкова из претходног става изреке пресуде, исплати законску затезну камату од дана пресуђења до дана извршности.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у делу у коме је усвојен захтев тужиоца, што произлази из садржине жалбе, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног

права.

Испитујући првостепену пресуду, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време на радном месту возача аутобуса. Из уговора о раду од 21.4.2015. године и Анекса III Уговора о раду од 6.12.2019. године, као и важећих Колективних уговора, утврђено је да бруто зарада тужиоца представља производ коефицијента и цене рада. Цена рада за најједноставнији посао код туженог је била непромењена и износила је 7.616,98 динара. Према обрачунским листама за тужиоца, коефицијент посла тужиоца за јануар 2018. године износио је 3,31, од фебруара 2018. године је износио 3,64, а линеарно је сваком запосленом према члану 51. Колективног уговора припадало право на увећање коефицијента по основу просторне дислоцираности предузећа и тај коефицијент је од 19.11.2010. године износио 0,716. У обрачунским листама садржан је бруто износ зараде који је обрачунат за следеће категорије: редован рад (часови), боловање (часови), државни празник (часови), плаћено одсуство (часови), разлика бода (0,716 за просторну дислоцираност), регрес, топли оброк, сабирна дневница, стимулација у процентима за рад са картама и дестимулација у процентима минули рад. У обрачунским листама тужиоца исказан је износ бруто зараде за редован рад као производ цене рада и коефицијента-поентажа, што значи не коефицијента посла који је туженом одређен Анексом уговора о раду и који износи 3,64, већ коефицијент - поентажа који је за сваки месец различит, те је некада већи, а некада мањи од коефицијента посла 3,64. Тај коефицијент-поентажа за сваког возача, сваког месеца, одређује шеф диспечер на основу Правилника о вредновању доприноса возног особља. На основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, изјашњења вештака и исказа, који је суд у целости прихватио, утврђено је да тужиоцу за период од 1.1.2018. године до 31.1.2021. године тужени није обрачунао и исплатио минималну нето зарату у укупном износу од 41.616,18 динара, а да појединачно исказано по годинама и месецима за тужиоца разлика неисплаћене зараде (за часове редовног рада мање исплаћено од минималне цене рада) износи и то: за 2018. годину, за март месец износ од 4.136,10 динара, за август месец износ од 303,68 динара, за децембар месец 658,74 динара; за 2019. годину, за децембар месец износ од 910,04 динара; за 2020. годину, за април месец износ од 7.543,11 динара, за мај месец износ од 5.454,35 динара, за јун месец износ од 2.502,62 динара, за јул месец износ од 632,60 динара, за август месец износ до 4.739,28 динара, за септембар месец износ од 3.726,81 динар, за октобар месец износ од 2.915,20 динара, за новембар месец износ од 1.494,51 динар, за децембар месец износ од 3.012,00 динара; за 2021. годину, за јануар месец износ од 3.587,15 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је

тужбени захтев тужиоца основан јер код утврђене чињенице да је износ који је исплаћиван тужиоцу за часове редовног рада за спорне месеце 2018. године 2021. године мањи од минималне зараде, тужилац има право на разлику неисплаћене зараде (за часове редовног рада мање исплаћено од минималне цене рада), јер износ зараде за редован рад не може бити мањи од минималне зараде, имајући у виду одредбе члана 104. став 1, члана 105. став 1. и 2, члана 106, члана 107. став 1, 2. и 3, члана 110, 111. став 1-8, члана 112. став 1. и 2. Закона о раду. По оцени првостепеног суда, цена рада коју примењује послодавац може бити нижа од оне које одређује Социјално економски савет, али износ зараде за редовне часове рада који се исплаћује не може бити нижи од минималне зараде, а у конкретном случају је до исплате нижих износа од минималне зараде дошло због примене коефицијента-поентаже који је за сваки месец различит, и некад је већи, а некада мањи од коефицијента посла 3,64. Првостепени суд је нашао да су без утицаја тврдње тужене да је исплатио тужиоцу за утужене месеце у спорном периоду износе на име зараде који у коначном збиру нису нижи од минималне зараде, јер сам обрачун и исплата зараде није извршена у складу са цитираним законским одредбама, па и одредбама Уговора о раду и напред наведених Колективних уговора туженог, који гарантују тужиоцу исплату зараде за редовне часове рада која не може бити нижа од минималне зараде. Управо одредба чл. 111. Закона о раду прописује висину минималне зараде и да запослени који прима минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. овог закона, и на накнаду трошкова и друга примања која се сматрају зарадом у складу са законом, а да је основица за обрачун увећане зараде у овом случају минимална зарада запосленог, због чега по оцени првостепеног суда, није довољно да коначан износ исплаћене зараде буде већи од износа минималне зараде, већ да обрачун и исплата нето зараде за редовне часове рада тужиоцу не буде нижи од минималне зараде. Првостепени суд је тужиоцу на досуђене износе разлике зараде досудио законску затезну камату од доспелости појединачних месечних износа зараде са истеком текућег месеца за претходни месец, па је одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је, у потврђеном делу, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, а одредбом члана 105. став 1. истог закона, прописано је да се зарада из члана 104. став 1. овог закона састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 106. Закона о раду, прописано је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду, састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде.

Одредбом члана 108. став 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: 1) за рад на дан празника који је нерадни дан - најмање 110% од основице; 2) за рад ноћу, ако

такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде - најмање 26% од основице; 3) за прековремени рад - најмање 26% од основице; 4) по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца (минули рад) - најмање 0,4% од основице. Одредбом става 5. истог члана, прописано је да основицу за обрачун увећане зараде чини основна зарада утврђена у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према одредбама члана 111. Закона о раду, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду (став 1.), минимална зарада одређује се на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде (став 2.), послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата (став 5.).

Према одредбама члана 112. Закона о раду, минимална цена рада утврђује се одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије (став 1.). Минимална цена рада утврђује се по радном часу без пореза и доприноса, за календарску годину, најкасније до 15. септембра текуће године, а примењује се од 1. јануара наредне године (став 6.).

Поштујући наведене законске одредбе, запосленом за стандардни учинак и пуно радно време не може бити исплаћена основна зарада у вредности нижој од минималне зараде утврђене за исти период одлуком Социјално-економског савета. У конкретном случају, тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана основна зарада у износима нижим од износа минималне зараде, па је правилно првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу исплати тражену разлику на име основне зараде, увећане зараде и накнаде зараде за период од 1.1.2018. године до 31.1.2021. године.

Неосновано се жалбом туженог указује да задатак вештачења није био да искаже разлику између исплаћене зараде и зараде коју је требало да исплати тужени тужиоцу, већ да ли је тужиоцу исплаћена зарада мања од минималне. Ово из разлога што је у налазу и мишљењу вештак управо извршио обрачун исплаћене зараде тужиоца која је нижа од минимално прописане зараде у спорном периоду.

Такође се неосновано жалбом указује да је побијана пресуда заснована на налазу и мишљењу вештака који је минималну зараду обрачунао према минималаној заради прописаној чланом 111. Закона о раду, а не на основу зараде утврђене чланом 104. и 105. истог закона. Ово из разлога што је минимална зарада предвиђена чланом 111. Закона о раду и запосленом се исплаћује за стандардни учинак и време проведено на раду, а што је тужилац несумњиво остварио. У том случају, уколико је обрачуната зарада запосленом мања од висине минимална зараде, послодавац је у обавези да му исплати зараду до висине минималне зараде, јер је то законом предвиђен минимум и гарантовани износ зараде.

С тим у вези, без утицаја су наводи жалбе којим се тичу налаза и мишљења судског вештака, с обзиром да према стању у списима, тужени, који након саслушања судског вештака није имао примедбе на исти, нити истакао предлог за допунско

вештачење, а према одредби члана 372. Закона о парничном поступку, у жалби се не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе, што није случај у конкретној ситуацији, па примедбе на налаз и мишљење вештака не може са успехом истицати у жалби, због чега је овај жалбени навод неоснован.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводе у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде у ставу првом изреке, то је пресуда у том делу потврђена, као и одлука о законској затезној камати за период од доласка туженог у доцњу, до исплате, јер су у том делу правилно примењене одредбе члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом одредаба чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничног поступка и одговара исходу спора и успеху странака, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Из наведених разлога, на основу одредаба чланова 390. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**